

RICARD BORRÀS | Actor i director de teatre

“‘El sol surt per tothom’ és una preciosa bogeria que vull transmetre a l’espectador”

Trobem Borràs al Teatre de la Llotja, atrafegat, content, il·lusionat. Aquest actor i director barceloní, que també es dedica a traduir autors francesos, dirigeix l'espectacle *El sol surt per tothom*, on els actors són nois i noies de la fundació AREMI, dedicada a les persones amb paràlisi cerebral i que aquest any celebra el seu 40è aniversari.

Com va sorgir la idea d'aquesta obra?

La fundació SGAE em va demanar si jo podia fer una cosa especial dins l'àmbit teatral. Em van parlar del 40è aniversari d'AREMI. Em va sobtar l'alegria i la il·lusió que hi vaig trobar i tots els meus prejudicis van saltar pels aires. Vaig proposar donar visibilitat a aquest col·lectiu mitjançant una obra de teatre, que és el que més o menys sé fer...

Els protagonistes són ells.

Els nens, els nois, els adults. És una bogeria compartida on ells explicaran històries, ballaran, parlaran amb el públic. Vull que l'energia que ells em transmeten la puguem fer arribar al públic.

El guió s'ha anat elaborant.

Sí, a mesura que ens anàvem coneixent. No vaig venir amb idees preconcebudes: alguns pares, germans, ells mateixos han anat escrivint i d'aquest material n'he fet la dramàtúrgia, l'es-

tructura teatral, per intentar ensenyar tot el que és AREMI.

I què és?

Una associació que té tres potes: l'escola, el centre ocupacional i la residència. Amb els tres equips hem anat confegint la nostra tasca.

No són actors, però.

Ni tenen perquè ser-ho. Vols que et digui una cosa? Jo he estat el primer sorprès. Ells mateixos han escrit una part de l'obra de teatre i jo he buscat la solució tècnica. La

gràcia és aprofitar el que ells són, per arribar directament al públic. Per exemple, una noia té una conversa amb l'espectador a través d'un tablet. És molt intel·ligent, però no pot parlar. Això, creu-me, s'ha de veure...

Hi ha graus diferents de paràlisi.

I orígens diferents. Per això, hem d'aprendre a buscar alternatives. Són persones que emmalalteixen amb més facilitat. Cal pensar un pla B. Però l'obra que el públic veurà és totalment professional. L'exigència i el treball han estat alts. A Alemanya, és un fet cultural freqüent. Lleida n'és pionera...

Què cal que sàpigui el públic?

Que no els defraudarà. Hi ha un text escrit per una mare que no el volia llegir: no hi ha actor al món que pugui reproduir aquest moment.

“L'espectacle és autenticitat: una mare llegirà un text que ha escrit; no hi ha actor al món que pugui reproduir-ho”